

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηθασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΤΕΡΖΗΣ

Τα κόμματα μεν, η κοινωνία δε...

Αν κάτι έπρεπε να τύχει ιδιαίτερης προσοχής από την έρευνα της διαΝΕΟσις, που παρουσίασε η «Κ», δεν είναι ούτε η άποψη των πολιτών υπέρ του μικρότερου κράτους και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, ούτε, βέβαια, η θέση τους για μείωση των φορολογικών συντελεστών. Μετά τόσα χρόνια κρίσης και φορολογικής επιβάρυνσης, θα ήταν έκπληξη πρώτου μεγέθους όποια άλλη απάντηση, έστω κι αν οι περισσότεροι ασμένως θα αποδέχονταν μία θέση αμειβόμενη από τον προϋπολογισμό. Ωστόσο, αυτή η τάση περιορισμού του «κράτους-πατερούλη» μάλλον υπογραμμίζει τον βαθύ διχασμό, στα όρια της διπολιτικής διαταραχής, της ελληνικής κοινωνίας.

Ο πυρήνας των πορισμάτων, άλλωστε, έπρεπε να προβληματίσει τα πολιτικά κόμματα, τα ΜΜΕ και όσους έχουν μικρό ή μεγαλύτερο ρόλο στη δημόσια σφαίρα. Διότι, απλώς, εγείρουν ένα αμείλικτο ερώτημα: Ποια κοινωνία εκπροσωπούν;

Προσέξτε, το ποσοστό των Ελλήνων που επιθυμούν παραμονή στο ευρώ μειώθηκε σε 59,6%, από 73,4% τον Απρίλιο του 2015. Επιπροσθέτως, 6 στους 10

πιστεύουν πως από τη συμμετοχή της Ελλάδας στην Ένωση περισσότερο ωφελημένη βγήκε η Ε.Ε. Το ποσοστό αυτό φτάνει στο 80% για τους αγρότες (παρά τις επιδοτήσεις), ενώ συνολικά ένας στους δύο θεωρεί πως η Ελλάδα έχει βγει ζημιωμένη στον τομέα της οικονομικής ανάπτυξης.

Δηλαδή, ανάλογα με το ερώτημα, ένα ποσοστό που ξεκινά από το 40,4% και φτάνει στο 80% αντιμετωπίζει με καχυποψία, αν όχι απόρριψη, την Ευρώπη.

Ας δούμε πώς αντιστοιχίζονται πολιτικά οι πολίτες αυτοί. Οι «μένουμε Ευρώπη», πλέον, σε ΣΥΡΙΖΑ, Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι ακόμη και την Ένωση Κεντρώων τάσσονται υπέρ του ευρωπαϊκού δρόμου. Προσωπικά χαίρομαι που τα κόμματα που συγκέντρωσαν ποσοστό άνω του 80% στις κάλπες υποστηρίζουν την ευρωπαϊκή επιλογή. Αλλά, εκ του αποτελέσματος, φαίνεται ότι δεν μπορούν να προσεγγίσουν σχεδόν το μισό εθνικό ακροατήριο.

Αντίστοιχος πρέπει να είναι και ο προβληματισμός για τα «κυρίαρχα» ΜΜΕ. Οχι μόνον γιατί η θέση τους υπέρ της Ε.Ε. κάνει έδαφος αλλά διότι διευρυνόμενα

στρώματα της κοινωνίας όχι απλώς στρέφονται προς το Διαδίκτυο, αλλά επιλέγουν διάφορα blogs για την ενημέρωσή τους. Επιλογή που, ενδεχομένως, εξηγεί το υψηλό ποσοστό που επιμένει ότι μας ψεκάζουν ή ότι σκοτεινές οργανώσεις, εντός και εκτός συνόρων, καθορίζουν την τύχη μας.

Η Ελλάδα δεν είναι το μόνον παράδειγμα. Αντίστοιχες τάσεις καταγράφονται παγκοσμίως. Το Brexit, ο Τραμπ, η ήττα Ρέντσι είναι τα πλέον πρόσφατα δείγματα αντισυστημικής ψήφου. Τι σημαίνει αυτό για την Ελλάδα; Οτι κόμματα και «διαμορφωτές» της κοινής γνώμης οφείλουν να αναγνωρίσουν ότι τα περιθώρια... διαμόρφωσης κυρίαρχων θέσεων περιορίζονται. Και ότι, πλέον, πρέπει να αφουγκραστούν αυτό το άλλο μισό της κοινωνίας και να επιδιώξουν να το επανεντάξουν. Σε διαφορετική περίπτωση, θα βρουν απέναντί τους αρχικά τη γενικευμένη απόρριψη και την αποχή του από τις εκλογές και, σε δεύτερο χρόνο, έναν... Τραμπ.

ΑΥΓΗ Μανταδάκης Άγγελος

Όταν η Δεξιά λαϊκίζει

Ο λαϊκισμός της Δεξιάς, σε πλήρη ανάπτυξη, διά χειρός «Καθημερινής». Το κύριο άρθρο του κυριακάτικου φύλλου της «σοβαρής» εφημερίδας είναι ένα πλήρες φροντιστήριο λαϊκίστικου λόγου. Η κινδυνολογία και η ακατάσχετη καταστροφολογία περισσεύουν και συγχωνεύονται με την υπερβολή και το ψέμα.

Ο αρθρογράφος σε τόνους δραματικούς προσκαλεί σε πανεθνικό μέτωπο ώστε να βγει η χώρα από τη σημερινή «παρακμή». Παραθέτει μάλιστα καταιγιστική σειρά οδυνηρών φαινομένων, όπως η κατάρρευση των νοσοκομείων, το ανερυθρίαστο τσαλάκωμα των θεσμών, τις σκηνές αναρχίας και άλλα τόσα. Πιθανόν η εμπειρία του από την ελληνική πραγματικότητα να αναφέρεται στα τελευταία χρόνια χωρίς καμία ρίζα στο παρελθόν.

Ποιοι όμως ευθύνονται για το τσαλάκωμα των θεσμών όταν για παράδειγμα επί είκοσι επτά έτη συνεχίζεται η αουδοσία των καναλαρχών στους αιθέρες; Επίσης ποιοι ευθύνονται για τα θαλασσοδάνεια που χορηγούνταν αφειδώς σε μεγαλοεκδότες και κόμματα εξουσίας; Γιατί κατέρρευσε το σύστημα Υγείας, η εικόνα των νοσοκομείων ήταν πάντα ειδυλλιακή; Από πού προέρχονται οι χυδαίες πολιτικές συμπεριφορές όταν ο αντιπρόεδρος της Ν.Δ. υπαινίσσεται ότι οι «αριστεροί» πρέπει να συλληφθούν όπως γίνεται σε όλο τον κόσμο; Πόσο χειρότερη μπορεί να είναι μια πολιτική συμπεριφορά από αυτή που επιδεικνύει η αξιωματική αντιπολίτευση υπονομεύοντας στο εξωτερικό τη διαπραγμάτευση της κυβέρνησης;

Οι απαντήσεις στα παραπάνω ερωτήματα δεν χωρούν αμφισβήτηση. Είναι οι ίδιοι που σήμερα μας κουνούν το δάχτυλο και είναι υπεύθυνοι για όσα επικαλείται ο αρ-

θρογράφος της «Καθημερινής». Οι ίδιοι προφανώς που διαχειρίστηκαν κάκιστα την κρίση που ξέσπασε το 2008 με πολιτικές που οδήγησαν σε συρρίκνωση κατά 30% του ΑΕΠ, την εκτίναξη της ανεργίας σε ύψη ρεκόρ, το κλείσιμο χιλιάδων μικρομεσαίων επιχειρήσεων κ.λπ. Μια κρίση που δημιουργήθηκε από τους ίδιους του λεγόμενου συναινετικού δικομματισμού (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) τα προηγούμενα χρόνια. Οι πολιτικές που ακολουθήθηκαν έφεραν τη χώρα μας στις τελευταίες θέσεις όσον αφορά στην ανταγωνιστικότητα και την παραγωγικότητα, ευνόησαν ημετέρους και κρατικοδίαιτους επιχειρηματίες.

Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα που της παραδόθηκε, η κυβέρνηση Τσίπρα επιχειρεί την έξοδο από την κρίση χωρίς την κατάρρευση της κοινωνίας. Δηλαδή επιχειρεί να αντιμετωπίσει τα τερατουργήματα σαράντα χρόνων και να ξαναθέσει σε λειτουργία την εθνική οικονομία.

Έργο φυσικά δύσκολο λόγω των αντιλαϊκών και αντικοινωνικών πολιτικών που εφαρμόστηκαν τόσα χρόνια και τραυμάτισαν βαριά την κοινωνική συνοχή.

Δεν είναι λίγες οι φορές και σήμερα ακόμα που οι εργαζόμενοι διαφόρων κλάδων τόσο στον δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα, όπως και οι ελεύθεροι επαγγελματίες και βιοτέχνες μέμφονται οι μεν τους δε όταν χρησιμοποιείται το συνταγματικό δικαίωμα της απεργίας.

Άραγε το πανεθνικό μέτωπο που θα «βγάλει» τη χώρα από το τέλμα και επιζητεί ο αρθρογράφος της «Καθημερινής» είναι ο κοινωνικός αυτοματισμός; Ή μήπως υπονοεί την πώση της κυβέρνησης ώστε να επανέλθει στην εξουσία μια αμετανόητη Δεξιά; Και στις δύο περιπτώσεις οι εξελίξεις θα είναι αρνητικές.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Ποιος διοικεί αυτό το κόμμα;

Η επιλογή του Κυριάκου Μητσοτάκη να βάλει επιτακτικά ζήτημα πρόωγων εκλογών λίγες βδομάδες μετά την ανάδειξή του στη θέση του προέδρου της Ν.Δ. δεν οφειλόταν, όπως πολλοί πιστεύουν, στην πρεμούρα του να γίνει πρωθυπουργός για να συνεχίσει την παράδοση της οικογένειας.

Ήταν ειλικρινής όταν δήλωνε: «Δεν βιάζομαι να γίνω πρωθυπουργός». Ωστόσο, δεν θα μπορούσε να είναι συνεπής. Δύο λόγοι τον υποχρέωσαν να ακολουθήσει διαφορετική γραμμή. Ο πρώτος ήταν η απαίτηση της ισχυρής δεξιάς πτέρυγας (κρυφός αρχηγός της ο Αντ. Σαμαράς, φανερός ο Αδ. Γεωργιάδης) να μην αφήσει ο Κυρ. Μητσοτάκης κανένα περιθώριο στον Τσίπρα να ανασάνει, να εγκαταλείψει κάθε ιδέα για εθνική συνεννόηση (τις πρώτες μέρες αυτή ήταν η ρητορική του κ. Μητσοτάκη), να πιέσει με όλα τα μέσα, να πολώσει το κλίμα ώστε να δημιουργηθεί μείζον πολιτικό πρόβλημα, να οδηγηθεί η χώρα σε πρόωρες εκλογές για να πάρει το κόμμα τη ρεβάνς και να κλείσει η αριστερή παρένθεση. Ήταν το αντάλλαγμα που του ζήτησαν για να τον στηρίξουν στην αντιπαράθεση με τον Β. Μεϊμαράκη. Ο δεύτερος λόγος ήταν η πάση θυσία διατήρηση της συνοχής της παράταξης. Όταν αλλάζουν τα πράγματα στην κορυφή ενός μεγάλου κόμματος, ο νέος αρχηγός, αν μάλιστα δεν τον ευνοούν οι εσωκομματικοί συσχετισμοί και δεν έχει ούτε τον χρόνο ούτε τις απαραίτητες εφεδρείες για να ανατρέψει σταδιακά και με στοχευμένες κινήσεις τις ισορροπίες, είναι αναγκασμένος, για να κρατήσει συσπειρωμένες τις δυνάμεις, να δημιουργήσει την αίσθηση ότι είναι ζήτημα μηνών η επιστροφή στην εξουσία. Οι φανατικοί (στελέχη και οπαδοί) ζουν για να δουν τους αντιπάλους τους να ταπεινώνονται και να απολογούνται στο Ειδικό Δικαστήριο.

Σε ένα τέτοιο κλίμα αναμονής και υψηλών προσδοκιών, οι ιδεολογικές αναζητήσεις, οι προβληματισμοί για τη στρατηγική, οι ανησυχίες για την προγραμματική αφλογιστία, οι κριτικές για την παραληρηματική συμπεριφορά κορυφαίων παραγόντων και φυσικά οι προτάσεις για γενναία και λυτρωτική αυτοκριτική θεωρούνται περιττή πολυτέλεια, αν δεν είναι ύποπτες ότι ρίχνουν νερό στον μύλο του εχθρού. Τα λάθη και οι ερασιτεχνισμοί της κυβέρνησης, το υπερβολικό, στα όρια της παρεξήγησης, λιβάνισμα από τα περισσότερα δίκτυα ενημέρωσης και οι δυσκολίες στη διαπραγμάτευση εκτίναξαν την επιρροή της Ν.Δ. (δημοσκοπικώς) και έδωσαν κύρος στο αίτημα για πρόωρες εκλογές. Παρ' όλα αυτά η εικόνα συμπίεσης δεν είναι ακριβής.

Είναι κοινό μυστικό ότι οι καραμανλικοί δεν αισθάνονται άνετα. Οι ακρότητες του Αδωνίδου Γεωργιάδη και η αμφισβήτηση της πενταετίας Καραμανλή τους έχουν ενοχλήσει. Απαίτησαν από τον κ. Μητσοτάκη να μαζέψει τον αντιπρόεδρό του και να αποκαταστήσει την τάξη ως προς την περίοδο 2004-2009. Κάτι που διστάζει να κάνει, ενισχύοντας έτσι την εντύπωση ότι είναι όμηρος. Γι' αυτό ξεκίνησε η αμφισβήτηση. Και θα κλιμακωθεί αν το ενδεχόμενο πρόωγων εκλογών απομακρυνθεί. Στην περίπτωση αυτή θα κληθεί να αναμετρηθεί με τον πειρασμό να απαντήσει με διοικητικά μέτρα κατά των διαφωνούντων για να αποδείξει ότι είναι ο κυρίαρχος.